

[Brusvang.]

standdel af selve resolutionen her fra tinget. Det er et juridisk moment, på hvilket der senere vil kunne procederes af christianitterne, når de fører sag mod staten. Det ønsker vi ikke at medvirke til.

Og når man i en dagsorden henviser til en sidelang redegørelse, som sket er her, nemlig justitsministerens redegørelse af 19. februar, vil det sige, at man også indbygger i den tekst, man vedtager, alle de usikkerhedsmomenter, der er peget på i den forbindelse. Derved er det ikke længere noget klart og utvetydigt dokument, vi har. Og når man så slutter af med denne elastiske ting „uden unødvendig forsinkelse“, ved vi godt, at vi vil blive stillet over for en lang række juridiske og faktiske og praktiske vanskeligheder, hvor det vil være ministerens skøn, om denne vanskelighed nu er nødvendig at tage hensyn til eller den ikke er nødvendig. Der er ikke noget styr på dette.

Ministeren tager afstand fra det dagsordensforslag, som centrum-demokraterne har fremsat, hvor vi i meget strikte termer siger: det skal ske pr. 1. april, og det, der skal tages hensyn til, er selvfølgelig de procedureregler, der findes. De frister skal overholdes. De metoder skal følges. Når vi derudover tilføjer, at vi godt ved, at vi ikke kan fjerne 700 mennesker på 24 timer, at der er praktiske vanskeligheder, der skal løses, men at de skal løses ufortøvet og der altså ikke skal gives nogen som helst opsættelse ud over det, som er uafviselig nødvendigt for opgavens løsning, må jeg spørge justitsministeren: kan justitsministeren og forsvarsministeren pege på et eneste led i denne fremstilling, hvorom justitsministeren på forhånd må sige: det dér kan jeg ikke lade mig binde til, for det er i virkeligheden i strid med ideen bag ved folketingets beslutning? Jeg tror det ikke, og det er derfor, jeg er forundret over, at regeringen ikke ønsker at formulere sit synspunkt om Christiania mere tydeligt, end sket er.

Jeg vil gerne sige tak i den anden sag, jeg har at kommentere, for de venlige udtalelser, der er faldet fra flere sider om centrum-demokraternes forslag i blokadesagen. Jeg synes, at centrum-demokraterne har været meget langmodige i denne sag. Om forslaget, som var ganske enkelt, og som kun fyldte én linje, sagde hr. Glistrup på stedet

— men han er nu også særlig hurtig og særlig dygtig, det ved jeg, som jurist: ja men det her kan vi klare i dag. O.k., det var der andre der ikke kunne, og så måtte vi altså gå i retsudvalget, og det måtte tage sin tid. Men vi har tygget på denne sag i 6 måneder, og vi har hørt alle de relevante instanser, der er at høre. Tilbage står alene nogle krav, f. eks. fra venstresocialisterne, om, at man skal have foretaget visse semantiske studier ved Københavns universitet for at komme videre med sagen. Det er ikke en realistisk måde at føre politik på. Det er derfor, vi har ønsket at bringe denne sag i fokus her. Der er noget retsusikkerhed, som vi gerne vil have ud af verden på den ene eller den anden måde, og når justitsministeren er kommet til retsudvalget på retsudvalgets utrykkelige opfordring og fra justitsministeriet har givet en tekst, som lige nøjagtig dækker situationen med 4 linjer, og har sagt: all right, det er ikke justitsministerens opfattelse, at det er nødvendigt at gøre det, men hvis man gør det, så kan det altså ske i politivedtægten, så kunne denne sag altså være klaret ved, at vi havde fået flertal for dette dagsordensforslag. Så ved man, hvor man stod politisk, og når vi får samråd med justitsministeren, så vidste justitsministeren også, hvad der var den politiske beslutning bagved. Så kunne vi i al fredsommelighed drøfte, om kommaet skulle stå det ene eller det andet sted, om den ene sætning skulle løftes lidt længere op i teksten eller ej, men vi vidste, hvad udgangspunktet skulle være, og det hele kunne være klaret meget kort. Vi ville være kommet i den heldige situation, at vi ikke på ny skulle blive konfronteret med urolighed på arbejdspladsen af den ene eller den anden art, hvor politiet ikke rigtig ved, hvad de skal gøre.

Vi har siden Info-sagen og siden Bækkelund-sagen haft stribevis af sager, hvor politiet har været i tvivl og ikke grebet ind. Lad mig blot nævne sagen om fiskerkutterne, der blokerede ind- og udsejlingen til fiskerihavnene. Lad mig nævne sagen om mekanikerne, der lagde sig på startbanerne i Kastrup og forhindrede start dér. Det varede meget, meget længe, inden politiet overhovedet begyndte at turde interessere sig for disse sager.

Det er altså en kendsgerning, at der er en retsusikkerhed, og det er, synes jeg, også en